

Oppepper

...Zoals de klei in de hand van de pottenbakker, zo bent u in Mijn hand... Jeremia 18:6

Ole Bull, ooit een van de beroemdste violisten ter wereld, was dol op lange wandelingen door de natuur. Op een dag verdwaalde hij in een eindeloos groot woud. Hij zocht naar de plek waar hij vandaan was gekomen, maar kon het pad niet meer vinden. Toen het al laat in de avond was kwam hij aan bij een blokhut, waar een bejaarde kluzenaar woonde. De oude man liet hem binnen, gaf hem een bord eten en liet hem bij het houtvuur zitten met een warme ruige paardendecken om zich heen. De kluzenaar kwam bij hem zitten en nam een oude versleten viool ter hand. Hij plukte aan de snaren maar er kwamen alleen wat rauwe pieptonen uit. Ole Bull zei tegen de kluzenaar: "Zou u denken dat ik daar iets op zou kunnen spelen?"

"Dat denk ik niet," antwoordde de kluzenaar en hij schudde mismoedig zijn hoofd. "Het heeft me jaren gekost om het te leren zoals ik nu speel. Dus dat wordt niets."

"Laat me het toch maar eens proberen," zei Ole. Hij nam de beschadigde, gedeukte viool van de man over en zette de strijkstok op de snaren. Plotseling werd de hut van de kluzenaar gevuld met hemelse klanken en de kluzenaar begon zomaar opeens te huilen als een klein kind. Als de Meester speelt klinkt het tenslotte altijd mooi.

Eigenlijk zijn wij net als dat gehavende instrument; de snaren van ons leven zijn gebroken, de strijkstok is gebogen en wij kunnen nauwelijks een mooie toon voortbrengen. Uit ons gehavende leven kan maar nauwelijks iets moois voortkomen... tenzij de Meester ons bespeelt. Als wij God Zijn werk laten doen en ons door Hem laten aanraken, zal Hij muziek voortbrengen uit onze gebroken instrumenten. Hij haalt er een lied uit dat goed genoeg is voor een engelenkoor.

Hoe anders is het in het Koninkrijk van God dan in het koninkrijk van deze wereld. De twee koninkrijken staan even ver van elkaar af als het oosten en het westen. In de wereld gaat het om kracht, macht, aanzien en vermogen, terwijl God juist naar de kleine, gebroken dingen zoekt zodat Zijn licht puur en ongehinderd door ons heen kan stralen. Zijn licht en niet het onze. Maar om gebroken voor God te verschijnen met een nederig hart is gemakkelijker gezegd dan gedaan, want ons menselijk hart verlangt er intens naar om uit te blinken en om belangrijk te zijn. Maar op zulke momenten vergeten we dat de wereld ons beperkte, onvolmaakte licht niet nodig heeft, maar juist het zuivere licht van God, dat met genezing in haar vleugels, op een unieke manier door ons heen kan stralen. Als onze harten nog hard en weerbarstig zijn kan het licht nauwelijks stralen.

In het Evangelie van Markus wordt beschreven hoe een vrouw Jezus zalfde met olie. "Ze had een flesje echte, dure nardusolie bij zich. Zij brak de hals eraf en goot de olie over het hoofd van Jezus uit." Het flesje werd gebroken voordat de hemelse geur zich kon verspreiden en de kostbare olie gebruikt kon worden. Zo moeten ook onze harten gebroken worden alvorens wij Gods parfum kunnen verspreiden. Dat proces van gebroken worden is niet altijd even eenvoudig. Zo lijkt het er op dat Gods weg naar boven altijd eerst naar beneden leidt, omdat wij Gods liefde alleen ten volle kunnen begrijpen als wij gebroken aan Zijn voeten liggen. Johannes de Doper begreep het ook toen hij zei: "Hij moet groter worden en ik steeds kleiner. Ik ben van de aarde en spreek de taal van de aarde. Hij komt uit de hemel en is belangrijker dan enig ander. Hij staat boven alle andere mensen." Wat een wonder dat Jezus ons accepteert zoals wij zijn, stof en as, maar ons tegelijkertijd wil meevoeren naar de hemelse gewesten om Zijn liefde in al haar glorie en schoonheid te mogen beleven.

Zoals de Engelse predikant C.H. Spurgeon uitriep: "O hemel en aarde, barst los in een lied en geef alle eer aan de liefdevolle Redder die kwam om dat wat gebroken was te verbinden."

